

زنان

زنان در اوج بازی های آسیایی

بررسی نحوه عملکرد و نیازهای تیم بانوان ایران در بازی های آسیایی هانگژو چین

فاطمه امی

کارشناس ارشد مطالعات خانواده دانشگاه شهید بهشتی

پایین تر از دوره قبل قرار گرفت اما با وجود این، مسابقات هانگژو دستاوردهای دیگری نیز در بخش بانوان برای ایران داشت. بانوان ایرانی سال هاست که در مسابقات بین المللی ورزشی جای خود را باز کرده و در هر دوره نسبت به قبل حضور و فعالیتی گسترده تر دارند، طوری که امسال حضور بانوان ورزشکار ایران ۲۰۵ درصد رشد داشت. مسابقات هانگژو شاهد مدال آوری و درخشش ۱۶ ورزشکار خانم ایرانی در رشته های مختلف بود. رشته هایی نظیر: قایقرانی، ووشو، تکواندو، کوراش، کاراته، تیراندازی، وزنه برداری، کبیدی، دوچرخه سواری، اسکیت، تنیس روی میز، جودو، کوهنوردی، بدمینتون، تنیس، دوومیدانی، شطرنج، تیراندازی با کمان و سوارکاری.

جامعه زنان ورزشکار مادرگیر مشکلات فرهنگی و بعضاً حقوقی هستند که هرچند وقت یک بار سهم رسانه های معاند، پوشش خبری ممنوع الخروج شدن یک خانم ورزشکار یا مهاجرت او است که قرار است در لایحه مقابله با خشونت علیه زنان فکری به حال آن شود؛ لایحه ای که امید است زودتر فکری برای به سرانجام رسیدن آن شود.

بی توجهی رسانه های ایرانی

اساساً رسانه های ایرانی عادت کرده اند به حواشی و هر چیزی که برای رسانه های غربی مهم باشد، واکنش نشان دهند زیرا موفقیت زنان ایرانی در بازی های آسیایی آن هم بدون حاشیه برای رسانه های غربی چندان اهمیتی نداشت. رسانه های ایرانی نیز تنها به ذکر نام آنها بسنده کرده و می روند تا دور بعدی مسابقات آنها را به فراموشی سپارند. به همین دلیل مطالبات در زمینه بهبود شرایط ورزش بانوان اندک است و در بعد رسانه ای ضریب چندانی نمی گیرد. گویا اولویت مردم نیز در بحث ورزش، توجه به حضور زنان در ورزشگاه و تماشای فوتبال است. سمت دیگر ماجرا مشکلات جدی تر آنها مانند نیاز به مربی های خانم و حرفه ای است. در واقع حرفه ای شدن زنان ورزش و رسیدن به مقام مربیگری برای زنان با مشکلات درآمدی و کمبود امکانات مواجه است که نتیجه آن سهم کمتر زنان در برخورداری از مربی های برتر خانم است و این مسأله هر سال مطرح می شود مثلاً در بیبهشت ماه امسال نایب رئیس بانوان هیأت کشتی استان تهران در مصاحبه با رسانه ها تأکید می کند که یکی از چالش های بزرگ کشتی آلیش، کمبود مربی است: «به دلیل برگزار نشدن دوره های مربیگری، در استان تهران فقط ۵ مربی کشتی آلیش داریم

در حالی که استاندارد جهانی آن، ۶۰ مربی است.»

امید رزمی پیروزی دختران

با وجود مطالبات همیشگی ورزشکاران زن در مورد نبود تجهیزات و محیط مناسب برای تمرین، هر بار شاهد این هستیم که دختران ایران زمین افتخار آفرینان عرصه ورزش می شوند. حالا که مسابقات آسیایی به پایان رسیده و ورزشکاران چشم انتظار مسابقات المپیک هستند، فرصت مناسبی است تا با یک هم افزایی در بخش های دولتی و خصوصی و نهادهای مربوطه برای حضور قوی تر زنان در المپیک تلاش کنند و از سوی دیگر رسانه نیز نقش فعال تری در پیگیری امور بانوان ورزشکار و ورزش حرفه ای زنان بازی کند.

سرانجام نوزدهمین دوره از بازی های آسیایی که امسال در هانگژو چین برگزار شده بود به اختتامیه رسید؛ مسابقاتی که هر ۴ سال یک بار برگزار شده و هر دوره کشوری آسیایی میزبان آن است. کاروان ایران که ۲۸۹ ورزشکار در ۳۴ رشته ورزشی داشت و مزین به نام شهید حججی بود، مقام هفتم را در این مسابقات از آن خود کرد. تیم ورزشی ایران در این دوره از بازی های آسیایی ۵۴ مدال گرفت که ۱۳ مدال از آن طلا، ۲۱ مدال نقره و ۲۰ مدال برنز تشکیل می داد. ۱۶ دوره است که ایران یکی از شرکت کنندگان مهم بازی های آسیایی است و در ادوار گذشته نیز تیم ایران در جایگاه های دوم، پنجم و ششم قرار گرفته است. ایران در این دوره یک پله

اولین های زنانه

تیم ورزشی ایران شامل ۲۱۱ آقا و ۷۶ خانم بود. ۷۶ خانم ورزشکاری که در ۱۹ رشته ورزشی شرکت کردند و برخی از آنها صاحب اولین مدال های زنانه یک رشته ورزشی شدند؛ مانند زینب آقایی که اولین مدال زنان رشته کوراش ایران را کسب کرد. ترانه احمدی در رشته اسکیت و فرزانه پرتوآذر هم در رشته دوچرخه سواری کوهستان صاحب اولین مدال زنانه ایران در رشته خود شدند.

داستان افتخار آفرینی زنان ورزشکار ایرانی به همین جا ختم نمی شود بلکه جابه جایی رکوردهای جهانی نیز یکی از افتخارات آنها بود. رومینا سالک در رشته اسکیت رکورد انفرادی جهان را شکست. همچنین ۲۰ خانم ایرانی در نقش داور و ناظر این مسابقات نیز حضور داشتند. بانوان ورزشکار اعزامی از سوی ایران صاحب مدال طلا شدند اما ۷ مدال نقره و ۱۱ مدال برنز را از آن خود کردند. سارا بهمنیار آخرین مدال را کسب کرد و حسن ختامی برای این دوره از مسابقات آسیایی شد.

محرومیت های دوچندان برای زنان

گذشته از شرح موفقیت های آن ها، لایه عمیق تری نیز در ورزش بانوان وجود دارد. ویژگی عمده زنان ورزشکار این است که به دور از هیاهو حاشیه و البته بدون دریافت توجه و بودجه کافی در حال تلاش هستند. آنها بعد از نقش های اجتماعی دیگر خود و تحمل شرایطی که گویا مادگی پذیرش زنان مسلمان را ندارد، هر بار لبخند بر لب مردم ایران می نشانند اما به نظرمی رسد به موفقیت آنها آن طور که باید توجه نشان داده نمی شود. بخشی از این دیده نشدن را می توان در اعطای هدایای عجیب به بانوان ورزشکار دید. مثلاً سارا عبدالملکی نایب قهرمان پارا قایقرانی آسیا، خرداد ماه امسال پس از به دست آوردن مدال نقره از سوی شورای شهر به عنوان قدردانی، قوری هدیه می گیرد. این بخش مضحک ماجرا است اما سمت دیگر، بودجه هایی است که به ورزش های غیر فوتبالی، خصوصاً در بخش زنان اختصاص نمی یابد. در واقع با وجود اینکه زنان ورزشکار از لحاظ کمی و کیفی در حال رشد هستند اما هنوز توسط نهادهای حاکمیتی جدی گرفته نمی شوند و اساساً اهمیت فعالیت ورزشی حرفه ای زنان را نمی دانند.

حواشی مهم تراز متن

طبق بیانات رهبری، یکی از برترین تبلیغ ها برای حجاب و اسلام، حضور زنان ورزشکار در مسابقات بین المللی و درخشیدن آن هاست. به همین جهت حضور و افتخار آفرینی آنها اهمیت بسیاری دارد. آن هم در شرایطی که هجمه های رسانه ای، تصویر زن ایرانی را به عنوان فردی محدود و منفعل به همه مخابره کرده است. توجه به ورزش بانوان و همچنین مشکلات و بی توجهی هایی که در حق آنها می شود، بارها در کلام رهبر معظم انقلاب دیده و شنیده شده است اما به نظرمی رسد نهادها و سازمان های مربوطه در موضوع ورزش حرفه ای زنان توجه نشده اند تا برنامه ریزی دقیقی داشته و بودجه مناسب به آن اختصاص دهند. این بی برنامه گی ها منجر به این می شود که برخی از زنان در ورزش های تیمی و فردی از مسابقات بین المللی جامی می مانند. در اولویت نبودن ورزش حرفه ای زنان را در کنار این موضوع بگذارید که هنوز

موفقیت زنان ایرانی در بازی های آسیایی برای رسانه های غربی اهمیتی نداشت و رسانه های ایرانی نیز تنها به ذکر نام آنها بسنده کرده و می روند تا دور بعدی مسابقات آنها را به فراموشی سپارند

